

Arrest

nr. 228 084 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 10 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 10 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2018 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 24.06.1979

Geboorteplaats: [N]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader, de genaamde [F.E.I.] (RR: [...]). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Betrokkene volgende documenten voor als bewijs van het ten laste zijn en met betrekking tot het onvermogen:

- Verzenden van geld via Western Union voor de periode van 30.12.2009 tot en met 24.07.2018 voor een totaalbedrag van 2273,27 euro met in totaal 13 stortingen. Het is moeilijk ernstig aan te nemen dat betrokkene met gemiddeld € 22,07 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien, gelet op de waarde en frequentie van de verzendingen.

- Brief van Ministerie van Financiën van Rusland, Federale Belastingdienst voor de Provincie Rostov nr. 23 dd 05.10.2018, dat verklaart dat betrokkene geen objecten van belastingheffing heeft in de Provincie Rostov. Het is niet omdat betrokkene geen eigendommen heeft in de Provincie Rostov, dat hij geen eigendommen kan hebben elders in het land. Verder werd er niets voorgelegd met betrekking tot eventuele inkomsten die betrokkene wist te verwerven in het land van herkomst of origine.

- Attest OCMW op naam van referentiepersoon en betrokkene ontbreken

De onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst of origine kan niet worden vastgesteld, het wordt eveneens niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhing om in zijn basisbehoeften te voorzien. Zodoende werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is/was van referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.10.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Verder voor wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, werden volgende stukken voorgelegd:

- Attest FOD Sociale Zekerheid op naam van referentiepersoon dd 29.09.2010 dat verklaart dat hij invalide is voor 50% en dit voor onbepaalde duur vanaf 01.05.2010; Brief van FOD Sociale Zekerheid met IVT/IT ten bedrage van 1732,96 euro per maand vanaf 01.11.2017 + detail verrichtingen FOD Sociale Zekerheid waaruit heden inkomende overschrijvingen blijken ten bedrage van € 1812,74.
- Bewijzen van stortingen CM Zorgkas Vlaanderen, Brugge dd 26.09.2018, 26.10.2018 en 26.11.2018 ten bedrage van 130 euro voor thuis- en mantelzorg + bijhorende brief dd. 15.05.2018 met erkenning als zorgbehoevende. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon dit toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Het werd immers aan referentiepersoon toegekend om aan zijn zorgnood te kunnen voldoen.
- Bewijs van betaling huur (805 euro per maand) en Electrabel (29,81 euro) via rekeninguittreksel Argenta dd. 12.10.2018.
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden AZ Sint-Jan op naam van [A.F.], de broer van betrokkene + bijhorende loonfiches. Deze stukken kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Voor wat de inkomsten betreft afkomstig van de FOD Sociale Zekerheid, namelijk een samengesteld bedrag uit inkomensvervangende tegemoetkoming en inkomensgarantie voor ouderen, deze inkomsten kunnen niet in aanmerking worden genomen. De inkomensgarantie voor ouderen en de inkomensvervangende tegemoetkoming betreffen immers niet-contributieve tegemoetkomingen die volledig worden gefinancierd door de overheid. De tegemoetkomingen valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken. (auditoraatsverslag nr A/A.222.406/XIV-37.443 Code: V-16-CP dd.22.02.2018 en auditoraatsverslag A/A.222.517/XIV 37.452 Code: V-16-CP dd.22.02.2018; auditoraatsverslag nr A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V- 16-CP dd.22.02.2018)

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft in deze niet te worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was/is van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW en er niet blijkt dat de referentiepersoon er financieel toe in staat is om betrokkene ten laste nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De bestreden beslissing is op een dubbele weigeringsreden gestoeld (stuk 1):

“Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.”

Deze beide punten zijn niet in orde volgens verweerder (stuk 1):

Bestaansmiddelen Belg/referentiepersoon: “[...]”

Ten laste zijn van Belg/referentiepersoon: “[...]”

Beide motivaties vanwege verweerder zijn evenwel incorrect, waarbij deze aldus de bestreden weigeringsbeslissing niet rechtsgeldig kunnen ondersteunen, zodat de verbreking hiervan zich opdringt.

a) Bestaansmiddelen Belg/referentiepersoon

Vooreerst is de motivatie van verweerder omtrent de inkomensgarantie voor ouderen irrelevant, alwaar de Belgische referentiepersoon ontvangt: inkomensvervangende tegemoetkoming + integratietegemoetkoming vanwege de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap, dit samen voor een maandelijks bedrag van 1.812,74 EUR (stuk 4a t.e.m. 4c)

Volgens verweerder is dergelijke invaliditeitsuitkering voor een gehandicapte Belg (nl. inkomensvervangende tegemoetkoming) een “niet in aanmerking te nemen” bestaansmiddel (aldus volgens verweerder gelijk te stellen met de uit te sluiten “financiële maatschappelijke dienstverlening” uit art. 40ter, §2 Vw).

Verweerder baseert zich hiertoe slechts op een advies van de auditeur bij de Raad van State.

Dit standpunt van verweerder is evenwel incorrect.

Deze beoordeling is manifest onjuist en in strijd met de wet alsook met de ratio legis zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wetgeving ter zake.

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, dient een invaliditeitsuitkering van een gehandicapte Belg zoals betaald door de FOD Sociale Zekerheid, directie-generaal personen met een handicap wél in aanmerking te worden genomen als inkomen in de zin van de wet.

Zo stellen de Parlementaire stukken ter zake o.a.:

“Aangezien de gezinshereniging als een mensenrecht is erkend, ligt het niet in de bedoeling dit recht uit te hollen.

(...)

In dat verband moet een vreemdeling die zich met zijn gezin wenst te herenigen, bewijzen dat hij ten minste twee jaar wettig in België verblijft. Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.”

(Inleidende uiteenzetting van hoofdindienster Mevrouw Nahima LANJRI, DOC 53 0443/018, p. 8-9)

Vanaf blz. 138 wordt in deze Parlementaire stukken verwezen naar het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de interpretatie van art. 40ter Vw. zoals gevoegd als bijlage onderaan deze parlementaire stukken (blz. 223-229).

“De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toe wat betreft de inkomensvereiste. DVZ baseert zich voor het advies op de Europese regelgeving en rechtspraak, waaronder voornamelijk het arrest Chakroun (Hof van Justitie 4 maart 2010, C-578/08, PB C 113 van 1 mei 2010).

Onder stuk 7 wordt dit advies van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals ondertekend door Directeur-Generaal F. ROOSEMONT ondertekend.

Dit advies van de DVZ stelt o.a.:

“Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het Hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt, namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomensvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

(...)

Toegepast op de Belgische situatie betekent dit dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen alle inkomensvervangende uitkeringen in overweging moeten genomen worden. Het enkele feit dat de vreemdeling beroep doet op sociale bijstand in de zin van de richtlijn is op zich geen voldoende reden om te besluiten dat de vreemdeling niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden.”

De wetgevende macht stelt hieromtrent in de Parlementaire stukken :

“Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) vindt het advies van DVZ duidelijk, ongeacht of men met de inhoud ervan akkoord gaat of niet. De tekst maakt een onderscheid tussen de stelsels van bijstand en de inkomensvervangende uitkeringen van de sociale zekerheid, inclusief de werkloosheidsvergoeding. De bijstand voldoet in beginsel niet aan de inkomensvoorwaarde, weliswaar onder voorbehoud van de globale individuele toets. Werkloosheidsuitkeringen moeten volgens DVZ wel in aanmerking worden genomen. Wat betreft de bijstand zal er wellicht geen politieke discussie ten gronde nodig zijn. De beslissing over de werkloosheid zal wel politiek geladen zijn.

De stelling van DVZ dat de inkomensvervangende uitkeringen (werkloosheid, invaliditeit, kinderbijslag) in aanmerking moeten worden genomen, is volgens de spreekster niet in strijd met het voorgaande. DVZ bedoelt immers wellicht dat de gewone kinderbijslag wel in aanmerking komt, in tegenstelling tot de gewaarborgde kinderbijslag. Die opsplitsing moet worden aangehouden.

(...)

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht toe dat in het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad wordt gesteld dat iemand niet van het recht op gezinshereniging mag worden uitgesloten omdat hij kinderbijslag of invaliditeitsuitkeringen ontvangt.

(...)

Wat het systeem van aanvullende bijstand betreft, herinnert de spreekster eraan dat haar fractie altijd heeft gepleit voor een genuanceerde aanpak. Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.”

(Parl. St. Kamer DOC 53 0443/018, p. 140)

Aldus is het duidelijk het standpunt van de wetgever (minstens de ratio legis ter zake) dat een invaliditeitsuitkering voor een gehandicapte Belg (quod in casu in hoofde van de referentiepersoon) wel degelijk als rechtsgeldig inkomen in aanmerking moet worden genomen voor een aanvraag gezinshereniging.

Daar komt bij dat per wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie de Vreemdelingenwet (o.a. ook art. 40ter Vw) in overeenstemming werd gebracht met alle Europese Richtlijnen ter zake alsook met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.

In dit arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gaat het o.a. omtrent een gerechtvaardigd verschil in behandeling van maatschappelijke dienstverlening (OCMW-steun) aan een vreemdeling met een handicap en invaliditeitssteun in de zin van de wet van 27 februari 1987:

“B.17.8.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5354 voeren voorts aan dat de bestreden bepalingen een discriminatie zouden inhouden doordat twee categorieën van gehandicapte vreemdelingen verschillend worden behandeld : terwijl de tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de vreemdeling die wordt vervoegd, is dat niet het geval wanneer de gehandicapte persoon geen recht heeft op een dergelijke tegemoetkoming, maar wel maatschappelijke dienstverlening krijgt.

De verzoekende partij in de zaak nr. 5312 bekritiseert eveneens het feit dat bij de beoordeling van de vereiste bestaansmiddelen krachtens artikel 10, § 5, van de wet van 15 december 1980, de middelen verkregen als maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking worden genomen.

B.17.8.2. Volgens artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG kunnen de lidstaten bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Die bepaling laat aldus toe geen rekening te houden met

inkomsten verkregen als maatschappelijke dienstverlening. Het bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectieve en redelijke verantwoording.”

(<http://www.const-court.be/public/n/2013/2013-121n.pdf>)

Bijgevolg bevestigt het Grondwettelijk Hof per arrest van 26 september 2013 uitdrukkelijk dat een tegemoetkoming als gehandicapte in de zin van de wet van 27 februari 1987 (quod in casu in hoofde van de gehandicapte referentiepersoon) wél degelijk als inkomen in aanmerking moet worden genomen m.o.o. gezinshereniging dit i.t.t. de OCMW-uitkering voor een gehandicapte vreemdeling die niet aan de voorwaarden voor een uitkering van de FOD Sociale Zekerheid voldoet.

De meest recente wetswijziging aan de vreemdelingenwet, waarmee o.a. ook art. 40ter Vw. werd gewijzigd, zulks door wet van 4 mei 2016 met inwerkingtreding op 7 juli 2016 stelt in de parlementaire stukken expliciet:

“Het wetsontwerp beoogt ook de wet van 15 december 1980 in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.”

(Parl. St. Kamer, DOC 54 1696/003, p. 3, punt B. Gezinshereniging)

Bijgevolg dient – in naleving van de voorbereidende werken van de wet én van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 – de invaliditeitsuitkering van een gehandicapte Belg wel degelijk in aanmerking te worden genomen m.o.o. de beoordeling van de voorwaarde “afdoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dit werd inmiddels meest recent ook uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State

In een arrest van 12 februari 2019 stelt de Raad van State dat uit de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders. In de memorie van toelichting wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap géén uitgesloten uitkering is. De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot arrest nr. 121/2013 over artikel 10 § 5 Vw te stellen dat “[d]e tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger”. De Raad van State concludeert nu dat deze uitkering wel degelijk in aanmerking genomen moet worden door Dienst Vreemdelingenzaken (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 – stuk 11).

Uit dit arrest kan afgeleid worden dat DVZ de tegemoetkoming voor personen met een handicap in aanmerking moet nemen, zowel bij gezinshereniging met een Belg als bij gezinshereniging met een derdelands onderdaan.

Dit arrest van de Raad van State in de zaak met rolnummer A.223.613/XI-21.857 met de bevestiging van de bovenstaande ratio legis heeft uiteraard voorrang op een ouder en niet-bindend advies van een auditeur bij de Raad van State (zijnde hetgeen waar verweerder zich op baseert voor diens standpunt van uitsluiting).

De invaliditeitsuitkering van vader [E.I.F.] t.b.v. 1.812,74 EUR dient aldus wel degelijk in aanmerking te worden genomen, terwijl dit bedrag hoger is dan het actueel referentiebedrag van 1.505,78 EUR.

De bestreden beslissing is op dit punt aldus reeds manifest onwettig, zodat de verbreking van de bestreden beslissing zich reeds opdringt.

b) Ten laste van referentiepersoon

Ook op dit punt kan verweerder niet gevolgd worden.

De DVZ gebruikt als criteria om te controleren of men ‘ten laste’ is het volgende (zie <http://www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste> - stuk 13):

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- *Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- *Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- *Bewijs van onvermogen*
- *Burgerlijke stand*
- *Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's*

Vooreerst oordeelt verweerder kennelijk onredelijk door te gaan voorhouden als zou verzoeker een gemiddelde steun van de referentiepersoon ontvangen t.b.v. € 22,07. Dit betreft een kennelijk onredelijke manipulatie van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken. Immers legde verzoeker conform de wensen van verweerder de bewijzen van overschrijvingen van de laatste zes maanden voor diens aankomst in België voor, met louter ten overvloede enkele losse voorbeelden van eerdere betalingen in de periode van eind 2009 tot begin 2018.

Hieruit mag blijken dat verzoeker maandelijks een bedrag van gemiddeld 121,42 EUR ontving. Indien deze 6 betalingsbewijzen uit de correcte referentieperiode van 6 maand voor komst naar België (zoals steeds gevraagd door de DVZ) uiteraard worden verrekend met de bijkomende losse voorbeelden uit 2009, 2010 en 2019 creëert de DVZ uiteraard doelbewust een vermeende referentieperiode van 9 jaar (i.p.v. de correcte 6 maand te weerhouden) met een "gemiddelde" van amper 22,07 EUR. Dergelijk handelen is incorrect en kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig (cfr. het zorgvuldigheidsbeginsel zoals hierboven reeds beschreven).

Daarenboven dient dit bedrag te worden gekaderd binnen de financiële situatie in de Russische Federatie. Het minimuminkomen in de Russische Federatie bedraagt zo'n 124 EUR (zie stuk 12).

Daar komt bovenop dat verzoekers moeder in mei en augustus 2018 op bezoek was bij haar zoon in de Russische Federatie (zie stuk 10.C) waarbij zij dan ook extra geld heeft gegeven aan haar zoon, terwijl verzoeker zelf in januari 2018 bij diens ouders op bezoek was in België en hier ook andermaal bijkomend financieel gesteund/onderhouden werd (stuk 10.B).

Verzoeker legt vervolgens zijn bewijs van ongehuwde status voor (stuk 9) alsook een attest van het ministerie van financiën van Rusland. Uiteraard kan verzoeker louter een attest van de fiscus ophalen te Rostov, alwaar hij aldaar is geboren en aldaar wonend was (stuk 8a en 8b). Hij kan bezwaarlijk in een ander fiscaal gebied dan zijn woonplaats en inschrijvingsplaats dergelijk attest opvragen.

Aldus voldoet verzoeker aan de door de DVZ-criteria gestelde voorwaarden:

Hij legde overschrijvingen gedurende minstens 6 aansluitende maanden voorafgaand aan diens komst naar België voor (t.b.v. gemiddeld 121,42 per maand);

Hij legde het inkomen van de Belg/Unieburger voor, hetgeen met 1.812,74 EUR véél hoger is dan het noodzakelijke referentiebedrag;

Hij bewees diens onvermogen naar godsvrucht en vermogen aan de hand van de in Rusland beschikbare documenten. Het Agentschap Integratie en Inburgering stelt omtrent deze voorwaarde n.a.v. contractvergaderingen met de DVZ (stuk 13):

"Ook het feit dat je geen inkomsten hebt, zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De DVZ erkent dat probleem en verklaarde mondeling daar rekening mee te houden. Het is dus geen absolute voorwaarde en het is mogelijk dat je toch een positieve beslissing krijgt, ook al kan je dit bewijs niet voorleggen. Uit het geheel van het dossier moet wel blijken dat je recht hebt op gezinshereniging."

Tenslotte bewees verzoeker ook ongehuwd te zijn.

Aldus werd ook dit deel van de motivatie niet correct genomen, immers kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig beoordeeld.

Daar komt bovenop dat de gezinshereniging de regel is en de uitzonderingen op deze regel beperkend geïnterpreteerd dienen worden.

“Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 – <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)

Deze Mededeling verduidelijkt aldus hoe Richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft om het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden te vereenvoudigen en uit te breiden, terwijl de Richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU (zie MEDEDELING COMMISSIE, p. 3).

Zulks geldt i.c. des te meer in samenlezing met artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de EU (gezien verzoeker uiteindelijk diens vader die mantelzorg nodig heeft zal kunnen helpen en bijstaan, alwaar zijn moeder [I.F.] niet steeds afdoende haar echtgenoot kan heffen/tilen m.o.o. dagdagelijkse hulp en bijstand/mantelzorg – stuk 6 – terwijl de andere zoon [A.] – broer van verzoeker – voltijds werkzaam is en dus niet beschikbaar is voor deze hulp):

“De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap op maatregelen die beogen hun zelfstandigheid, hun maatschappelijke en beroeps-integratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te bewerkstelligen.”

Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is het kennelijk onredelijk van verweerder om het verblijf te weigeren mits de loutere bewering dat verzoeker “onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon”.

Aangezien ook dit tweede onderdeel de bestreden beslissing niet kan ondersteunen dringt ook om deze reden de verbreking van de bestreden beslissing zich op.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij op 10.10.2018 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische vader en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt: “[...].”

Terwijl de vorige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij Wet van 8 juli 2011, het volgende stipuleerde: “[...].”

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markerings)

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden terugschroefd. Eén en ander wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Er dient inderdaad te worden beklemtoond dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, teneinde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

“Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)” (R.v.St. nr.160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

“Het Waalse Wetboek voor Ruimtelijke Ordening regelt niet de hypothese dat de termijn van dertig dagen waarover de gemachtigde ambtenaar beschikt eindigt op zaterdag, zondag of een feestdag. Het zou onredelijk zijn en ingaan tegen de ratio legis om daar wel rekening mee te houden en bijgevolg de termijn van dertig dagen in te korten.” (RvS nr. 107.821 dd. 13.06.2002)

En ook:

“Om uit te maken of het bestreden plaatsverbod een administratieve sanctie is, past het bijzondere aandacht te geven aan de keuze die in de regeling – het gemeenteraadsbesluit van 17 mei 2005 - zelf is gemaakt. Ook de ratio legis wordt nuttig bij de beoordeling betrokken.” (RvS nr. 197.212 van 23 oktober 2009)

Dienstig kan tevens worden verwezen naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

En ook:

“De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan houden met de aard hiervan. In deze stelt verweerder vast dat de IGO dient te worden beschouwd als zijnde een aanvullend bijstandsstelsel en de referentiepersoon aldus actueel reeds ten laste komt van de sociale bijstand. Verzoekster betoogt weliswaar dat de IGO niet specifiek wordt vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde bestaansmiddelen die niet in rekening worden gebracht, doch aldus weerlegt zij de vaststelling niet dat deze bestaansmiddelen wel degelijk zijn te beschouwen als een vorm van sociale bijstand.

(...)

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: “Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”). De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling ten laste van de overheid vallen. De IGO betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van de richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op “bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen” en dat “het begrip ‘sociale bijstand’ in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.” (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49).” (RvV nr. 181 702 van 2 februari 2017)

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale

bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

Zie ook:

“De verwerende partij motiveert met betrekking tot het inkomen van de Belgische referentiepersoon daarnaast wel degelijk dat zij reeds ten laste is van de sociale bijstand gelet op de inkomensgarantie voor ouderen en een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij de verzoekende partij ten laste neemt.

Overigens ontkent de verwerende partij niet dat de verwerende partij over deze gelden kan beschikken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een behoefteanalyse diende te gebeuren louter in functie van de bedragen betaald door de familieleden, meer bepaald de zussen van de verzoekende partij, aan de referentiepersoon. Zij is ten laste van de Belgische overheden en toont niet aan zonder de Belgische overheden te kunnen overleven. Bijgevolg dringt een behoefteanalyse zich in casu niet op.” (RvV nr. 184 075 van 21 maart 2017)

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de Wet tot instelling van een IGO dd. 22.03.2001 werd ingevoerd ter vervanging de wet van 1 april 1969 tot instelling van een gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Terwijl uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers op 16.03.2000 een wetsvoorstel werd geformuleerd tot wijziging van de wetten inzake het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, het bestaansminimum en de tegemoetkomingen aan gehandicapten (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001).

Bijgevolg blijkt dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden (i.e. de inkomensgarantie voor ouderen). Terwijl de bewoordingen van het wetsvoorstel niet voor interpretatie vatbaar zijn:

“Het gewaarborgd inkomen voor bejaarden werd als een bijstandstelsel in het leven geroepen voor de bejaarden met een onvolledige beroepsloopbaan of die omwille van andere redenen niet in aanmerking komen voor een pensioen in het wettelijk stelsel. Vermits het hier gaat om een uitkering die volledig door de gemeenschap wordt gefinancierd, blijft een ernstig onderzoek naar de bestaansmiddelen verantwoord.” (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001, p. 3).

Er kan aldus niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de Belgische wetgever middels de wet van 4 mei 2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om de IGO bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de IGO niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kan worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Minister bij het beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.” (eigen markering)

Gelet op het feit dat de IGO onbetwistbaar deel uitmaakt van de sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geheel terecht -rekening houdend met de aard van de IGO- heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de motieven van de oorspronkelijk bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten, om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Terwijl zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij kan worden aangenomen, er moet worden benadrukt dat het kwestieuze motief niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoekende partij gewezen beslissing.

Verzoekers kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister immers terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is/was van de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partij het bovenstaande betwist is dit weinig ernstig.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij als bewijs van het ten laste zijn en met betrekking tot het onvermogen volgende stukken heeft overgemaakt:

- afprinten waaruit blijkt dat er via Western Union geld verzonden werd;
- een brief van het Ministerie van Financiën van Rusland, Federale Belastingdienst voor de provincie Rostov nr. 21 dd. 05.10.2018;

Er werd geen attest overgemaakt van het OCMW op naam van de referentiepersoon en de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister terecht vaststelde dat uit de supra aangehaalde documenten kan worden afgeleid dat er via Western Union geld verzonden werd over de periode van 30.12.2009 tot en met 24.07.2018 en dit voor een totaalbedrag van 2.237,27 euro met in totaal 13 stortingen. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat er niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij met een gemiddelde storting ten belope van 22,07 euro per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de door de referentiepersoon gestorte bedragen om in haar levensonderhoud te voorzien en dit gelet op de waarde en de frequentie van de verzendingen.

De verzoekende partij beweert dat zij overschrijvingsbewijzen van de laatste 6 maanden heeft overgemaakt en louter ten overvloede enkele losse voorbeelden van eerdere betalingen hierbij voegde.

Verweerder laat gelden dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust, zodat het aan de verzoekende partij toekwam om dit te verduidelijken toen zij deze stukken overmaakte. De verzoekende partij bleef hier echter toe in gebreke, zodat men niet kan stellen dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de overgemaakte geldstortingen betrekking hadden op een periode van 30.12.2009 tot en met 24.07.2018 en dit voor een totaalbedrag van 2.237,27 euro.

Zie in die zin:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

In zoverre de verzoekende partij dienaangaande nog verwijst naar de passage ‘wanneer ben je ten laste?’ van de website van het Agentschap Integratie en Inburgering en beweert dat zij, conform de wensen van de gemachtigde van de Minister, overschrijvingsbewijzen van de laatste 6 maanden heeft overgemaakt, benadrukt verweerder dat deze site geen bron van recht is en dus geen afbreuk kan doen aan voormelde wetgeving en rechtspraak.

Louter volledigheidshalve haalt verweerder nog aan dat voormelde site bovendien uitdrukkelijk vermeldt dat “De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.”

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat zij, conform de wens van de gemachtigde van de Minister, overschrijvingsbewijzen overmaakte van de laatste 6 maanden. Terwijl het uiteraard aan de verzoekende partij toekwam om te verduidelijken dat de overgemaakte overschrijvingsbewijzen dateren van de laatste zes maanden voor aankomst in België en zij louter ten overvloede werden aangevuld met enkele losse voorbeelden van eerdere betalingen van de periode eind 2009 tot begin 2018.

De verzoekende partij haalt tevens aan dat voormeld bedrag dient te worden gekaderd binnen de financiële situatie in de Russische Federatie alwaar het minimuminkomen 124,00 euro bedraagt.

Verweerder laat gelden dat dit geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de Minister alsdat men bezwaarlijk kan aannemen dat de verzoekende partij, met een gemiddelde storting van 22,07 euro per maand, daadwerkelijk afhankelijk was van de overgemaakte stortingen van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien en dit gelet op de waarde en de frequentie van de verzendingen.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat er extra geld werd gegeven toen de moeder van de verzoekende partij bij de verzoekende partij op bezoek was en omgekeerd, benadrukt verweerder dat deze gegevens niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze gegevens.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Tot slot haalt de verzoekende partij nog aan dat men bezwaarlijk in een ander fiscaal gebied dan zijn woon- en inschrijvingsplaats een attest kan opvragen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister terecht heeft geoordeeld dat uit het schrijven van het Ministerie van Financiën van Rusland, Federale Belastingdienst voor de provincie Rostov dd. 05.10.2018 blijkt dat de verzoekende partij verklaarde geen objecten van belastingheffing te hebben in de provincie Rostov. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het niet is omdat de verzoekende partij geen eigendommen heeft in de provincie Rostov, zij geen eigendommen kan hebben elders in het land. Bovendien werd ook geen enkel stuk overgemaakt met betrekking tot eventuele inkomsten die de verzoekende partij wist te verwerven in het land van herkomst of origine. De verzoekende partij ontkent dit ook niet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, namelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 oktober 2018, op een ogenblik dat zij 39 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. De verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is op meerdere motieven gestoeld. De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is/was van de referentiepersoon. Hij motiveert dit door te stellen dat de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst niet kan worden vastgesteld en dat eveneens niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij daadwerkelijk van de stortingen afhing om in haar basisbehoeften te voorzien. Tevens motiveert de gemachtigde van de minister dat niet blijkt dat de referentiepersoon er financieel toe in staat is om de verzoekende partij ten laste te nemen. Hij wijst er immers op dat de voorgelegde inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet in overweging genomen kunnen worden.

De gemachtigde van de minister heeft dit in de bestreden beslissing als volgt samengevat: "Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was/is van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW en er niet blijkt dat de referentiepersoon er financieel toe in staat is om betrokkene ten laste nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon het volgende gemotiveerd:

"Verder voor wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, werden volgende stukken voorgelegd:

- Attest FOD Sociale Zekerheid op naam van referentiepersoon dd 29.09.2010 dat verklaart dat hij invalide is voor 50% en dit voor onbepaalde duur vanaf 01.05.2010; Brief van FOD Sociale Zekerheid met IVT/IT ten bedrage van 1732,96 euro per maand vanaf 01.11.2017 + detail verrichtingen FOD Sociale Zekerheid waaruit heden inkomende overschrijvingen blijken ten bedrage van € 1812,74.
- Bewijzen van stortingen CM Zorgkas Vlaanderen, Brugge dd 26.09.2018, 26.10.2018 en 26.11.2018 ten bedrage van 130 euro voor thuis- en mantelzorg + bijhorende brief dd. 15.05.2018 met erkenning als zorgbehoevende. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon dit toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Het werd immers aan referentiepersoon toegekend om aan zijn zorgnood te kunnen voldoen.
- Bewijs van betaling huur (805 euro per maand) en Electrabel (29,81 euro) via rekeninguittreksel Argenta dd. 12.10.2018.
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden AZ Sint-Jan op naam van [A.F.], de broer van betrokkene + bijhorende loonfiches. Deze stukken kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Voor wat de inkomsten betreft afkomstig van de FOD Sociale Zekerheid, namelijk een samengesteld bedrag uit inkomensvervangende tegemoetkoming en inkomensgarantie voor ouderen, deze inkomsten kunnen niet in aanmerking worden genomen. De inkomensgarantie voor ouderen en de inkomensvervangende tegemoetkoming betreffen immers niet-contributieve tegemoetkomingen die volledig worden gefinancierd door de overheid. De tegemoetkomingen valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken. (auditoraatsverslag nr A/A.222.406/XIV-37.443 Code: V-16-

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft in deze niet te worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen."

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij met deze motieven niet akkoord kan gaan. Zij stelt dat de motivering van de gemachtigde van de minister aangaande de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) irrelevant is, daar de Belgische referentiepersoon geen IGO ontvangt, doch wel een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming voor personen met een handicap, aldus tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: TVG). Zij wijst er verder op dat TVG wel in aanmerking genomen dient te worden als bestaansmiddelen en dat deze niet beschouwd kan worden als "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" zoals gesteld in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst hierbij naar de parlementaire voorbereidingen alsook naar een arrest van de Raad van State (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij gevolgd kan worden waar zij stelt dat de Belgische referentiepersoon geen IGO verkrijgt. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat er documenten werden voorgelegd waaruit dergelijke vaststelling gemaakt kan worden. Echter blijkt uit de voorgelegde documenten wel dat Belgische referentiepersoon erkend wordt als een invalide en dat hij via de FOD Sociale Zekerheid TVG verkrijgt.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tevens gevolgd kan worden in haar betoog dat op artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat geen rekening mag worden gehouden met TVG.

De in de bestreden beslissing vermelde "*inkomensvervangende tegemoetkoming*" is een tegemoetkoming aan personen met een handicap. De TVG kan niet worden ondergebracht onder het begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*", noch onder de overige in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet opgesomde begrippen waarin de inkomsten worden omschreven die buiten beschouwing dienen te worden gelaten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. Uit de libellering van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan niet duidelijk worden afgeleid of het de bedoeling was van de wetgever om de TVG al dan niet in aanmerking te laten nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verzoekster lijkt op dit punt te kunnen worden bijgetreden.

Uit de wetshistoriek van de toepasselijke bepaling blijkt dat de bestaansmiddelenvereiste uit de wet van 25 april 2007 een eerste maal werd verfiind door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (B.S., 12 september 2011). Door toedoen van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S., 27 juni 2016) werden "*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*" als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, vervangen door "*de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*". Er wordt sinds de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de "*aanvullende bijstandsstelsels*" die in de wet van 8 juli 2011 waren opgenomen.

Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip "*aanvullende bijstandsstelsels*" werd weggelaten, noch welke de precieze inhoud is van het nieuw ingevoerde begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*". Wel beoogde het ontwerp, dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid, "*de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat ('dienst Wetsevaluatie') aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*" en ook "*de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen*

met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, zittingsperiode 54, 2015-2016, nr. 1696, p. 7).

Bijgevolg kan voor de vraag of de TVG al dan niet onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, nog steeds worden teruggegrepen naar de *ratio legis* van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindieners van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft, betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, verklaard dat gehandicapte personen “*om humanitaire redenen*” buiten beschouwing worden gelaten (*Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, nr. 443/018, p.10). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat “*bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten*” (*Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, nr. 443/018, p.189). Tot slot heeft de hoofdindieners van die amendementen tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, “*bijstand voor gehandicapten [...] wel in aanmerking [komt]*” (*Parl.Hand.* Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

Bovendien heeft de Belgische staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat “*de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger.*” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 17).

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 en RvS 18 maart 2019, nr. 243.962). De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door de TVG van de referentiepersoon niet in aanmerking te nemen. Dit leidt tot de vaststelling dat dit motief de bestreden beslissing niet kan schragen. De verwerende partij heeft immers ten onrechte de inkomsten uit TVG buiten beschouwing gelaten en het valt niet uit te sluiten dat de TVG alsnog de drempel van 120% “*van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet*” haalt. Het komt de verwerende partij toe om in dit verband de berekening te maken.

De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Zij blijft immers voorhouden dat de Belgische referentiepersoon *in casu* IGO ontvangt, *quod non*.

Bijgevolg komt het kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de minister heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon er financieel toe in staat is om de verzoekende partij te laste te nemen.

Wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon benadrukt de Raad dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en

dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag.

In haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische vader.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hem voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste zijn”* van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het *“begeleiden van”* of het *“zich bijvoegen bij”* deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als *“ten laste”* van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip *“ten laste”* door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder *“te hunnen laste”* zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een kennelijk onredelijk beeld schetst van de voorgelegde bewijsstukken. Zij wijst erop dat zij in de zes maanden voor haar komst naar België een bedrag van gemiddeld 121,42 euro per maand ontving. Het feit dat zij ook enkele losse overschrijvingen uit 2009 en 2010 heeft voorgelegd, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij zomaar kan afleiden dat zij over een periode van negen jaar een bedrag van gemiddeld 22,07 euro per maand ontving. De verzoekende partij stelt verder nog dat het minimuminkomen in Rusland maar 124 euro per maand bedraagt, waardoor zij van oordeel is dat het gemiddelde van de laatste zes maanden, namelijk 121,42 euro per maand, gekaderd dient te worden in de financiële situatie waarin zij zich bevond in Rusland. Zij wijst er verder op dat zij ook nog geld heeft ontvangen via bezoeken van haar moeder en bij haar eigen

bezoek in januari 2018 aan België. De verzoekende partij stelt verder vast dat zij een bewijs van haar ongehuwde status heeft voorgelegd, alsook een attest van het ministerie van Financiën van Rusland. Zij stelt dat dit voldoende is om aan te tonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het 'ten laste' zijn van de verzoekende partij:

"Betrokkene volgende documenten voor als bewijs van het ten laste zijn en met betrekking tot het onvermogen:

- Verzenden van geld via Western Union voor de periode van 30.12.2009 tot en met 24.07.2018 voor een totaalbedrag van 2273,27 euro met in totaal 13 stortingen. Het is moeilijk ernstig aan te nemen dat betrokkene met gemiddeld € 22,07 per maand daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien, gelet op de waarde en frequentie van de verzendingen.

- Brief van Ministerie van Financiën van Rusland, Federale Belastingdienst voor de Provincie Rostov nr. 23 dd 05.10.2018, dat verklaart dat betrokkene geen objecten van belastingheffing heeft in de Provincie Rostov. Het is niet omdat betrokkene geen eigendommen heeft in de Provincie Rostov, dat hij geen eigendommen kan hebben elders in het land. Verder werd er niets voorgelegd met betrekking tot eventuele inkomsten die betrokkene wist te verwerven in het land van herkomst of origine.

- Attest OCMW op naam van referentiepersoon en betrokkene ontbreken

De onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst of origine kan niet worden vastgesteld, het wordt eveneens niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhing om in zijn basisbehoeften te voorzien. Zodoende werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is/was van referentiepersoon."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende overschrijvingen, daterend van voor 2018, heeft voorgelegd:

- Overschrijving via Western Union, 30 december 2009, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 236,50 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 28 augustus 2010, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 226,50 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 29 november 2010, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 595,50 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 20 december 2010, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 104,50 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 23 mei 2011, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 276,50 euro heeft ontvangen.

Er blijkt echter ook dat de verzoekende partij de volgende overschrijvingen van 2018 heeft voorgelegd:

- Overschrijving via Western Union, 25 januari 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 120,00 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 23 februari 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 86,48 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 28 maart 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 111,49 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 25 april 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 104,70 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 29 mei 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 110,73 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 29 juni 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van ongeveer 109 euro heeft ontvangen;
- Overschrijving via Western Union, 24 juli 2018, waarvan de verzoekende partij een bedrag van 109,31 euro heeft ontvangen.

De verzoekende partij heeft in haar aankomstverklaring van 25 september 2018 verklaard dat zij op 6 september 2018 België is binnengekomen. Uit het voorgaande blijkt aldus dat zij zeven overschrijvingen heeft neergelegd, die werden uitgevoerd in de acht maanden vooraleer zij naar België is vertrokken. Het totaalbedrag bedraagt 751,71 euro, wat neerkomt op een gemiddelde van 93,96 euro per maand, verdeeld over acht maanden. Dit is meer dan viermaal het bedrag dat de verwerende partij hanteert als gemiddelde over een periode van 2009-2018, namelijk 22,07 euro per maand. De Raad beklemtoint dat

de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen als dat het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België (eigen onderlijning). Het is kennelijk onredelijk om *in casu* zonder enige motivering hetzelfde gewicht te geven aan de overschrijvingen 2009, 2010 en 2011 als aan de zeven overschrijvingen die betrekking hebben op de periode voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België. Ten eerste omdat de verwerende partij nooit aangegeven heeft voor welke periode bewijsstukken diende neergelegd te worden. Op 10 oktober 2018 werd enkel aan de verzoekende partij gevraagd om volgende documenten over te leggen: *“gereg. Huurovereenkomst of eigendomsakte, bewijs van ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst), bewijs ziekteverzekering.”* Ten tweede omdat de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te bepalen of een meerderjarig kind al dan niet ten laste is van zijn Belgische ouder. De motiveringsplicht vereist dan dat de verwerende partij op afdoende wijze verduidelijkt hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom op basis van de zeven overschrijvingen voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België niet kan worden aangenomen waarom de verzoekende partij niet ten laste van de referentiepersoon is. Indien de verwerende partij van mening was dat er onvoldoende documenten neergelegd werden of dat ze zicht wou op een ruimere referentieperiode had ze dit moeten aangegeven.

De verwerende partij laat echter in haar nota met opmerkingen gelden dat de verzoekende partij heeft nagelaten te verduidelijken dat zij louter ten overvloede overschrijvingen van 2009, 2010 en 2011 heeft voorgelegd. Zij wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust en dat zij haar bedoeling had moeten verduidelijken. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij verkeerdelijk spreekt over het bewijzen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dit heeft immers geen enkele invloed op het bewijs van ten laste zijn. Verder herhaalt de Raad dat de bewijsregeling rond het ‘ten laste zijn’ vrij is. De verwerende partij kan aldus niet voorhouden dat uit het onderzoek van de stukken niet naar boven is gekomen dat de verzoekende partij sedert januari 2018 maandelijks een zeker bedrag heeft ontvangen, terwijl dit voorafgaandelijk aan het jaar 2018 niet het geval was. Zij kan dan ook niet stellen dat de verzoekende partij dit absoluut diende te *“verduidelijken”*.

De verzoekende partij brengt bovendien een begin van bewijs bij dat het netto minimumloon in Rusland op 124 euro per maand ligt (zie stuk 12 d.d. 3 mei 2019). Dit gegeven wordt in de nota met opmerkingen niet betwist door de verwerende partij. De verwerende partij stelt enkel dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat een gemiddelde storting van 22,07 euro per maand bezwaarlijk kan worden aangenomen als een bewijs van daadwerkelijke afhankelijkheid. Zij gaat aldus opnieuw voorbij aan het gegeven dat indien men de overschrijvingen van 2018 apart bekijkt, er een veel hoger gemiddelde gehanteerd dient te worden, waarbij overigens geen abstractie gemaakt kan worden van de eigenlijke situatie en de algemene levensstandaard in het land van herkomst.

De gemachtigde van de minister had de bestreden beslissing gestoeld op meerdere motieven namelijk (i) dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, (ii) er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was/is van de referentiepersoon, (iii) er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het OCMW en (iv) er niet blijkt dat de referentiepersoon er financieel toe in staat is om betrokkene ten laste te nemen om te stellen dat het verblijfsrecht niet afgegeven kan worden doordat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste was/is van de referentiepersoon. Uit de voorgaande besprekingen blijkt dat tegen twee van de vier van de motieven van de bestreden beslissing gegronde middelen werden gevoerd. Voorts stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat (i) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en (ii) er niet blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het OCMW, de bestreden beslissing in deze stand van zaken niet kunnen schragen. Ten eerste omdat de kern van het begrip *“ten laste zijn”* in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst. Een bewijs van onvermogen kan immers in bepaalde omstandigheden als bijkomend worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). Er dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad is om zich in die plaats van de gemachtigde te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou

hebben geconcludeerd tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden indien abstractie zou worden gemaakt van het motief dat de geldstortingen uiterst beperkt zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn in het land van herkomst (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645). Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een attest van het OCMW aan de verzoekende partij of de referentiepersoon werd gevraagd. In de aanvraag van de verzoekende partij om een verblijfskaart (bijlage 19ter) van 10 oktober 2018 werden immers enkel de volgende elementen opgenomen: “[...] Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, Paspoort (71 4194468, afgegeven te Russische Federatie, geldig van 22-04-2011 tot 22-04-2021). De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 09-01-2019 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst), Bewijs ziektekostenverzekering [...]”

De verzoekende partij heeft een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter, §2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangetoond. De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen derhalve geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde schending. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Een bespreking van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS